04/03/2021

“Αγαπημένε μας παπα Μανώλη…”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ιεραπύτνης και Σητείας

ΠΑΡΑΘΕΤΟΥΜΕ ΤΟΝ ΕΠΙΚΗΔΕΙΟ ΛΟΓΟ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΞΟΔΙΟ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΥ ΠΡΩΤ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΤΖΑΝΙΔΑΚΗ εκ μέρους του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ιεραπύντης και Σητείας κ. Κυρίλλου (Ιερός Ναός Αγίου Γεωργίου Πισκοκεφάλου Σητείας – 2/3/2021).

ΔΙΑΒΑΣΤΕ:

«Δίκαιοι εις τον αιώνα ζώσι και εν Κυρίω ο μισθός αυτών και η φροντίς αυτών παρά Υψίστω» (Σοφ. Σολ. 5,15).

Με βαθειά συγκίνηση και την κατ᾽ άνθρωπον οδύνη, σεβαστοί Πατέρες και αγαπητοί μου αδελφοί, προπέμπουμε σήμερα στην αιωνιότητα, στο ανέσπερο φως της Βασιλείας των ουρανών, τον προκείμενο κεκοιμημένο Πρωτοπρεσβύτερο π. Εμμανουήλ Τζανιδάκη, επί 52 συναπτά έτη Εφημέριο και πνευματικό πατέρα της

Ενορίας του ιστορικού χωριού του Πισκοκεφάλου. Σήμερα είναι ημέρα χαροποιού πένθους, γιατί αποχωριζόμαστε ένα επίλεκτο μέλος της ιερατικής οικογένειας της Ιεράς Μητροπόλεώς μας, έναν πατέρα, έναν αδελφό και συλλειτουργό, που ζούσε και ανέπνεε για την Εκκλησία του Χριστού.

Ο μακαριστός παπα Μανώλης Τζανιδάκης από χθες το πρωί κείται άπνους, καθώς παρέδωκε το αθάνατο πνεύμα του στον Δικαιοκρίτη και ψυχοσώστη Χριστό και την Ιερά Παρακαταθήκη, την οποία έλαβε κατά την ημέρα της χειροτονίας από τον Επίσκοπό του, καλώς φυλαγμένη και ανόθευτη. Για 63 χρόνια από τα 89 της επίγειας ζωής του σήκωσε τον Σταυρό της Ιερωσύνης ως ζυγό, με ταπείνωση, με απλότητα, με ευπρέπεια, με γνήσια αγάπη για τον Θεό και τους ανθρώπους, όντας καλός και αγαθός λευίτης, άριστος λειτουργός των μυστηρίων του Θεού και ταπεινός εργάτης του Ευαγγελίου του Χριστού.

Γεννήθηκε στις 23 Ιουνίου του έτους 1932 στο Χαμαίζι από την ιερατική οικογένεια του π. Χριστοφόρου Τζαννιδάκη και της Πρεσβυτέρας Ελένης. Καταγόταν από γενιά ιερατική, λευιτική, καθώς εκτός από τον πατέρα του Ιερέας ήταν και ο παππούς του, ο αείμνηστος παπα-Μανώλης Τζαννιδάκης, γνωστός και ως παπα-Χατζής, Εφημέριος των Παπαγιαννάδων, καθώς είχε διακονήσει στον Πανάγιο Τάφο πριν χειροτονηθεί Κληρικός, ο αδελφός του πατέρα του, μακαριστός παπα Σταύρος Τζαννιδάκης, Εφημέριος Συκιάς, ο κατά σάρκα αδελφός του μακαριστός παπα Γιάννης Τζανιδάκης, Εφημέριος Χαμαιζίου, και πατέρας του σημερινού Εφημερίου της Ενορίας π. Χριστοφόρου.

Εξ απαλών ονύχων ανετράφη μέσα στα σωτήρια νάματα της ορθοδόξου χριστιανικής πίστεώς μας, μέσα στην ατμόσφαιρα της ιερατικής οικογένειας του τότε Εφημερίου Χαμαιζίου, και είχε εμποτισθεί κυριολεκτικά με πνεύμα Χριστού και ένθερμο ζήλο για το υψηλό και απαιτητικό λειτούργημα της Ιερωσύνης.

Το σχολικό έτος 1950-51 αποφοίτησε από την Έκτη Τάξη του Εξαταξίου Γυμνασίου Σητείας και το 1952 ενεγράφη στο δεύτερο έτος του Ανωτέρου Εκκλησιαστικού Φροντιστηρίου Κρήτης. Αφού, κατά τα έτη 1954 έως και 1956 υπηρέτησε την στρατιωτική του θητεία στον Στρατό Ξηράς, επεράτωσε τις σπουδές στου στη γεγαρά Εκκλησιαστική Σχολή Χανίων, που τότε στεγαζόταν στην ιστορική Ιερά Σταυροπηγιακή Μονή Αγίας Τριάδος Τζαγκαρόλων, το έτος 1958. Το ίδιο έτος νυμφεύθηκε την εκλεκτή της καρδιάς του Αθηνά Δρακάκη από το Πισκοκέφαλο, την μετέπειτα Πρεσβυτέρα και ομόζυγο του στην άρση του ιερατικού σταυρού της προσφοράς και διακονίας, με την οποία απέκτησαν τα εκλεκτά δύο παιδιά τους, την Μαρία και την Ελένη, που ανέθρεψαν χριστιανικά «εν παιδεία και νουθεσία Κυρίου» (Εφεσ. 6,4) και τα λατρευτά εγγόνια τους.

Διάκονος χειροτονήθηκε από τον μακαριστό Επίσκοπο Ιεράς και Σητείας κυρό Φιλόθεο Μαζοκοπάκη στις 17 Μαΐου του έτους 1958 στην Ιερά Σταυροπηγιακή Μονή Τοπλού και την επομένη 18 Μαΐου Πρεσβύτερος στην ίδια ιστορική Μονή. Αμέσως διορίσθηκε Εφημέριος της Ενορίας Πισκοκεφάλου, όπου υπηρέτησε ενεργά για 52 χρόνια έως και τον Μάϊο του έτους 2010. Όλα αυτά τα χρόνια είχε άριστη και υποδειγματική σχέση με τους τέσσερις Επισκόπους που διακόνησε και συνεργάσθηκε, ουσιαστική επαφή με το ποίμνιο του και υποδειγματική συνεργασία με τους συναδέλφους του Εφημερίους. Γι΄ αυτό και η Εκκλησία τον άμειψε και τον τίμησε διαδοχικά με τα οφίκκια του Οικονόμου, του Πνευματικού και του Πρωτοπρεσβυτέρου. Επίσης, του απονεμήθηκαν το 1991 Ευεγετήριο Γράμμα και εκφραζόταν ο «δίκαιος της Εκκλησίας έπαινος και η ευαρέσκεια αυτής», ενώ το 2012 ειδικό Δίπλωμα Τιμής για την πεντηκονταετή και πλέον πολύτιμη προσφορά του στην Ενορία Αγίας Άννης Πισκοκεφάλου.

Ο προκείμενος μακαριστός αδελφός και συλλειτουργός μας παπα Μανώλης δεν δίδαξε τίποτε παραπάνω, το οποίο δεν εφάρμοσε πρώτα ο ίδιος στη ζωή και την πολιτεία του. Ήταν «ο ποίησας και διδάξας», γι’ αυτό και ενέπνεε και καθοδηγούσε το ποίμνιό του με τους λόγους και τις πράξεις του. Τον διέκριναν η ευσέβεια, η ευλάβεια, η γνήσια αγάπη και η μεγάλη πίστη του στον Τριαδικό Θεό, η σεμνότητα, η ταπείνωση και η ευγένεια του χαρακτήρα του, η εργατικότητα και η αφοσίωσή του στη διακονία του λαού του Θεού και στο ποιμαντικό έργο της Ενορίας. Για μισό και πλέον αιώνα λειτουργούσε αδιάκοπα και με νεανικό ζήλο στον Ενοριακό Ναό της αγαπημένης Αγίας Άννας της Θεομήτορος και τα πολλά εξωκκλήσια της Ενορίας Πισκοκεφάλου. Επί μακράς και πολυκάρπου ιερατείας του πολλά συντηρήθηκαν και ανακαινίστηκαν και αρκετά οικοδομήθηκαν εκ βάθρων. Μνημονεύω μόνο τον Άγιο Γεώργιο στη Κάτω Επισκοπή, τον Άγιο Αντώνιο, τον Άγιο Αθανάσιο, την Ανάληψη, τον Άγιο Ραφαήλ. Όλα όμως φρόντιζε να είναι νοικοκυρεμένα και καθαρά, όπως αρμόζει στον οίκο του Θεού.

Με υψηλό αίσθημα ευθύνης εργάσθηκε αοκνα για το ποιμαντικό, κοινωνικό και φιλανθρωπικό έργο της Ενορίας, προσεγγίζοντας υποδειγματικά τους ενορίτες και συγχωριανούς του όλων των ηλικιών. Έτσι, για πολλά χρόνια, σε συνεργασία με τους εκάστοτε Διευθυντές και το διδακτικό προσωπικό του σχολείου, δίδασκε στους μαθητές του 6/θέσιου Δημοτικού Σχολείου Πισκοκεφάλου την Ορθόδοξη Χριστιανική Αγωγή μέσα στα σχολείο, μπολιάζοντες τις νεανικές ψυχές στα νάματα της ορθοδόξου πίστεως και τις χριστιανικές αρετές.

Οι ενορίτες της κωμοπόλεως αυτής, που ο μακαριστός παπα-Μανώλης βάπτισε, πάντρεψε, κήδεψε τους δικούς τους ανθρώπους, εξομολόγησε και αμέτρητες φορές κοινώνησε, συμπαραστάθηκε ως γνήσιος πατέρας, αδελφός και φίλος στις

χαρές και τις λύπες τους, αποχαιρετούν σήμερα τον επί 52 χρόνια πνευματικό πατέρα τους. Θα θυμούνται όλοι ζωηρά τον σεμνότατο Εφημέριό τους, που πάντοτε και παντού με ιερατική αγάπη, ευγένεια και λεπτότητα ήταν παρών.

Πριν δύο χρόνια δέχθηκε μεγάλο ανθρώπινο πλήγμα, όταν αποχωρίστηκε την πολυαγαπημένη, πολύτιμη και πάνοτε διακριτική Πρεσβυτέρα Αθηνά, την οποία είχε πάντοτε ακοίμητο φρουρό, ακούραστο συνοδοιπόρο και ομόζυγο στην άρση του σταυρού της ιερατικής διακονίας του. Το τελευταίο διάστημα δοκιμάσθηκε από τον Κύριό μας ως άνθρωπος στο κρεβάτι του πόνου. Όμως δεν γόγγυσε, δεν λύγισε και υπέμεινε την σωματική ασθένεια με υποδειγματική καρτερία και ιώβεια υπομονή, ώσπου παρέδωσε την αθάνατη ψυχή του στα χέρια του Δικαιοκρίτου Κυρίου, έχοντας συμπληρώσει περίπου 63 έτη Ιερωσύνης.

Αγαπημένε μας παπα Μανώλη,

Σήμερα όλοι μαζί, Κλήρος και λαός ευχαριστούμε και δοξάζουμε τον Θεό για την ευλογημένη πορεία σου μέσα στην τοπική μας Εκκλησία. Αναπέμπουμε αυτή την ώρα ταπεινή δέηση στον Κύριό μας, από τον οποίο εμείς οι ανάξιοι και χοϊκοί άνθρωποι λάβαμε το μέγα χάρισμα και δώρο της ιερωσύνης, «όπως σε ανέδειξε εδώ στη γη ιερέα Του, έτσι να σε αναδείξει και Ιερέα του ουρανίου Του θυσιαστηρίου», όπως τον παρακαλέσαμε προ ολίγου. Η ιερωσύνη σου σε ακολουθεί μετά θάνατον, γι’ αυτό και είσαι ενδεδυμένος με όλα τα ιερατικά σου Άμφια και φέρεις στα χέρια σου το Ευαγγέλιο, το οποίο διαλαλεί και κηρύσσει την Ανάσταση του Χριστού, αλλά και με όσα αναφέρει σ’ αυτό κάθε άνθρωπος θα κριθεί. Παρίστασαι πλέον ως λειτουργός ενώπιον του υπερουράνιου και νοερού Θυσιαστηρίου, παρεδρεύων μετά των απ’ αιώνος απογεγραμμένων «εν Βίβλω Ζωής». Είμαστε βέβαιοι, ότι θα προσεύχεσαι για όλους μας, ότι δεν θα λησμονάς το αγαπημένο σου Πισκοκέφαλο και τους ευσεβείς ενορίτες του.

Συλλυπούμαστε τον άξιο διάδοχό σου στην Ενορία, τον αγαπημένο σου παπα Αντώνη, τα αγαπητά σου παιδιά, τις λατρεμένες σου κόρες Ελένη και Μαρία, τις οικογένειές τους και τα εγγόνια σου. Η αγάπη και η βαθυτάτη ευγνωμοσύνη μας θα σε συνοδεύουν. Η φυσική και ανθρώπινη λύπη μας ελαττώνεται από την ελπίδα και την πεποίθηση ότι σήμερα «μεταβέβηκες εκ του θανάτου εις την ζωήν» και «από τα λυπηρότερα στα χρηστότερα και θυμηδέστερα», στην αιώνια χαρά και απόλαυση.

Σεβαστέ μας παπα Μανώλη, αξιομακάριστε αδελφέ και συλλειτουργέ μας, ας είναι «μακαρία η οδός η πορεύη σήμερον, ότι ητοιμάσθη σοι τόπος αναπαύσεως». Ο Αρχηγός της ζωής και του θανάτου, ο εκ νεκρών Αναστάς Κύριος ημών Ιησούς Χριστός να αναπαύσει την μακαρία ψυχή σου εν Χώρα ζώντων μετά των Δικαίων

και των Αγίων.

Ας είναι η μνήμη σου αιωνία και άληστος! Αμήν.